

Невена

Спас Христов

Пролог

Уважаеми читателю,

Този текст и този роман бе започват и ми хрумна заради конкурса „Съвременен любовен роман“. Естествено е да бъде представен първо там.

Романът ми има следната концепция: Главната героиня Невена водена от неведома сила пътува в различни времена от вечно нестаналата държавност, земя и възделение – българско.

На нея ще ѝ е съдено да попада в различни ситуации, в различни години, векове и моменти от историята. Няма да ѝ е възможно обаче да изживее отново времето, от което идва и за което винаги, при всичките си пътувания си спомня и коментира – края на ХХ век.

Началото на романа ми започва с „1870 година, месец май, Филибе“, а последната глава от него ще бъде „2222 година, месец май, Букурещ“.

Ако началото на историята ви се стори шокираща и скандална и ако придобие-

те желание да удушите автора с голи ръце, моля, запазете това за по-късно и прочетете всичко докрай!

Днес и сега, когато пиша този „пролог“ и в ума ми е цялото действие на романа ми, си давам ясната сметка, че може и да не го напиша, но поне ще опитам.

Има етапи в конкурса, че и гласуване във Фейсбук с набирание на почитатели. Аз не харесвам това. Моето разбиране е, че създаденото от писателя трябва да те хваща и вълнува, когато държиш книгата в ръцете си, а не когато се перчиш с буквите пред познати, роднини или последователи в социалните мрежи. Ще разчитам на гласовете от сайта на г-н Иван Богданов. По негов съвет ще изберем провокативен откъс за някоя и друга интернет група и дотам. Ако не се хареса достатъчно – романът остава на ниво текст. Зимата свършва, аз отивам да карам велосипед и чак следващата зима ще мога да доразкажа историята на Невена.

*Вие решавате какво да се случи оттук
насетне.*

*Знам само едно, че привидното недо-
писване на романа ще е отстъпление. Но
аз не съм човек, който се отказва. Опит
на годините ми е показал, че винаги нами-
рам нови оригинални идеи и развивам не-
щата докрай.*

И така, започваме...

1 глава

1870 година, месец май,

Филибе

Невена се събуди и веднага установи, че нещо не е наред. Лампичките „Стендбай“ по домашните електроуреди не светеха, не напипваше дистанционното и на всичкото отгоре – най-голямата трагедия, смартфона ѝ не беше до възглавницата!

Не различаваше почти нищо от подредбата на стаята поради сумрака в нея. Обаче от малкото, което се съзираше схвана, че наредбата в нея е във възрожденски стил, както го беше виждала по картинките. Изглежда някой си правеше с нея груба шега.

Помнеше, че беше заспала в просторния си мезонет, претъпкан с всички съвременни удобства, а се събуждаше в това неуютно за нея пространство. Размърда се, разбута завивките и изпита истински

шок. Лампи, контакти и ключове около себе си не виждаше, че да пусне светлина.

От срещуположната страна на стаята се появиха две сенки и едната поздрави:

— Добро утро, кокона Невено! Рано се събуждате днес...

Тръпки на ужас премина през тялото на Невена, която отвърна на поздравя с въпрос:

— Кои сте Вие? Защо ме плашите?

Едната сянка спря и се тросна:

— Прислугата Ви, господарке. Ние сме Пенка и Гинка, не ни липознахте?

— Това е невъзможно! Никога не съм имала прислуга! Като привърженик на свободата и демокрацията не харесвам идеята да бъда обслужвана от други човешки същества.

— При вас сме от много години господарке! – добави втората сянка и продължи: – Всички сме верни поданици на империята и султана. Чини ми се, че сте си изгубили ума нощес?

Невена завъртя глава и почти изкрещя панически:

— Ако някой от купона снощи си прави шега, да знае, че вече не е смешно. Незабавно да спрете с този маскарад!

Гинка рече смирено:

— Пенке, кокона Невена май наистина е с помрачено съзнание. Не познава нас, не разпознава къде е, няма според мен усещане и за времето. Що да сторим, как да помагаме?

— Аз викам, Гинке, ти стой при господарката, аз ще ида да извикам отец Игнатий. Той е умен, начетен, може да я окади с тамян, да я изповяда и да изгони от нея вселилите се там дяволи.

Пенка изтича да повика свещеника, а Гинка палейки красив светилник попита Невена:

— Ще благоволите ли поне да се премените и да закусите?

Невена беше твърде стресирана. Опита се да мисли, но мозъкът и не можеше да асимилира случващото се. Все пак се остави да бъде облечена. Дрехите, които се озоваха на нея не и харесаха. Бяха твърде многопластови, много тежки и

не се чувстваше удобно в тях. За сметка на това, подносът, който Гинка примъкна миришеше невероятно вкусно и примамливо.

— Какво е това?

— Закуската ви, както я заръчвате всяка сутрин. Баница, сарми, чушки, салата, подправки и чай.

Невена седна на малка масичка, омете всичко на един дъх и констатира:

— Невероятна храна. Вкусна и засищаща. Откъде се взима?

— Аз ви я приготвям, с продукти от градината ви.

— Е, поне в това отношение сте щастливци. Не усетих нищо найлоново, промишлено и безвкусно. Достави ми голямо удоволствие ,благодаря.

— Че, господарке, храната винаги си е една и съща и все се чудя как я поглъщате в такива количества и не се закръгляте.

Невена се оригна дискретно в юмрук и каза на Гинка:

— Трудно ще ти е да го повярваш, но снощи заспах на друго място. Там е месец октомври, а годината 2019-та. Аз съм от

град София. При нас храната е безвкусна, а въздуха е отдавна отровен.

Гинка я прекъсна:

— Бълнувате сякаш отново, коконо Невена! Сега сме лято господне 1870-то, месец май и вие живеете във Филибе.

Невена не се отказваше и продължи да разказва:

— През 2019 г. ние... аз де, живея в Република, а не както... вие в Империя. България е демократична държава.

Гинка се прекръсти ужасена, прекъсна я и възропта с гневен глас:

— Демокрацията е византийска измишльотина! Ние го учихме това в килийното училища! Слава Богу, че съм поданичка на султана и неща демокрация! А какво е това „Република“? Не можахме ли да станем поне Царство...

Невена вещо обясни, докато пак се пооригваше деликатно в шепа:

— Момиче, Републиката и Демокрацията побеждават в България през XX век. А през 2019 г. по света почти не останаха царе и крале.

Гинка се дръпна на метър, сякаш бягаше от прокажена и заключи:

— Сега разбирам, господарке, че положението ви е тежко. Мислех да сте само умопомрачена, но може би, сте непоправимо душевно разстроена. Полегнете, поспете, съберете си мислите, може пък бълнуването ви да се окаже само последица от ярък, но лош сън и да премине. А аз отивам да си върша работата.

.....

Докато се водеше този интелектуален разговор, Пенка намери отец Игнатий. Той си човъркаше нещо в църквата. Тя му обясни, че кокона Невена май е била обладана от зъл демон нощес.

Като чу за това Попът започна яростно да се кръсти и да си плюе в пазвата си. Жената пред него продължи да разсъждава, че в господарката ѝ се вселил демон, който я кара да говори небивалици.

Отецът и Пенка се завтекоха към къщата на кокона Невена. На прага ги чакаше другата слугиня Гинка и разтреперана обяс-

ни как нейната любима кокона Невена и разправяла как идвала от 2019 г. Живеела там в република и демокрация и разказвала всякакви други глупости. Като чу за републиката и демокрацията попът вдигна Библията над главата си с едната ръка и сложи пръста на другата си пред устата слугинята да млъкне. Миришеше му на бунт!

Преди да дойде, отец Игнатий се съмняваше в думите на Пенка, но вече беше сигурен, след чутото от Гинка, че нещо лошо става. В Невена имаше вселил се зъл дух и той трябваше бързо да го пропъди.

Тримата се качиха на етажата със стаята, където беше Невена. Отецът преди да прекрачи одаята се обърна към двете слугини и им заръча:

— Трябва да ме оставете сам с господарката ви. Гинке, Пенке, наблюдавайте портата, никой да не влиза. Борбата с този демон ще е трудна, струва ми се, и ще иска пълните ми усилия. Нямам нужда от странични смущения.

Тръшна вратата под носа на слугините и се оказа пред Невена. Погали я по косата и сякаш променен той и каза:

— Здравей, цвете мое ненагледно!

Невена се сепна от неговото докосване, зашари с очи из стаята и не знаеше как да постъпи. Успя само да промълви:

— Отец Игнатий предполагам?

— Същият. Не ме ли помниш? Прислугата ти дотърча и разправя, че си се събудила променена, обладана от дявола и че си дошла от друго време.

— Може и да не ви се вярва, отче, но това е самата истина.

— Е, аз имам безпогрешен начин да проверя това и да те накарам да си спомниш.

Без да се посвени отец Игнатий хвърли Библията си на леглото и постави страстно ръка на гърдата на жената пред себе си. Тя не се съпротивлява и той някак естествено и без съпротива я облада.

Невена беше преспала с доста мечтатели, студенти, професори, бизнесмени, мутри, познати от интернет и какви ли още не. Сексът се беше превърнал в белег на нрави-

те и на времето, откъдето идваше. Всички така правят, защо не и аз? Но никой от тях не и бе доставил и наполовина от удоволствието, което изпита при контакта с попа. Той я любеше уверено, като мъж покоряващ със силата и потентността си. Същевременно, проникваше в нея с отдаване, смирение, преклонение и възхищение. Не си казаха и дума но и двамата РАЗБРАХА. Игнат свърши в нея точно, когато на самата Невена и се прииска да го стори. Но остана на незадоволена и вторичното им сношение, след малко, почти се сля с първия му изблик на страст. По средата на втория им път така я досмеша.....достигна до прозрението, че компютрите, електричеството, удобствата и всичките „благини“ на ХХ в., всъщност обедняват и размиват общуването между половете. Те го превръщаха в безформенна маса от егоизъм, притъпена страст и непълноценно отдаване. Смя се с глас и от удоволствие чак докато Игнат не я остави, омаломощена, но този път яко задоволена.

Той се загащи пред нея, приглади расото си и я попита:

— Сега спомняш ли си?

— Какво? Не... но бих искала да ми разкажете какво бих могла да си спомня. След това, което направихте с мен, най-малкото бих могла и да ви изслушам с удоволствие.

Отец Игнатий взе Библията си отново в ръка и рече тихо:

— Правили сме това и преди. Не помниш ли?

— Кога?

— Беше още девойка. Всичко започна с това, че Кара Али и хората му ви бяха изненадали цялото ти семейство край реката, на Лазарица. Само ти оцеля след гаврата. Наши хора те намерили – насилена, смазана и пребита. Донесоха те полужива в църквата и те оставихме зад олтара. С дни се лута между живота и смъртта, а знахарка те лекуваше с билки. После се поправи и сам Господ Бог взе в ръце съдбата ти.

Невена плесна с ръце и възкликна:

— Това, ако го напиша във Фейсбук, нито „Харесвания“ ще събера, нито нищо.

Направо ще ме докладват за „фалшива новина“.

— Не ми е ясно какви ги бръщолеш, жено, но по-добре ме слушай. Там, в църквата, аз не устоях на красотата ти и се любихме. После и благоверният ти съпруг, Димитър Хаджията, без да знае за нашите отношения те видя и те залюби.

— Тука вече взе да ми става интересно. А казват, че през Възраждането преобладавали издигнати хора. Духовно и материално...

Попът се прекръсти обясни:

— Не знам какво е Възраждане, но аз съм почтен човек. Имаме практика, когато някоя наша мома е озлочестена от турските гадове и е оставена в безпътица, да я задомим тихомълком, като и дадем нов живот и положение. Божията намерса пролича в това, че Димитър Хаджията дойде в храма да се изповяда един ден и те зърна.

Рече ми тогава:

— Отче Игнатий, току що видях бъдещата си съпруга до олтара.

Аз му отвърнах:

— Мома Невена ли? Нали знаеш, че беше озлочестена?

— Известно ми е. Обаче, щом ми спря погледа и ми заигра сърцето по нея – тя ще е. Помогни да убедим и баща ми, хем да свършим богоугодно дело, хем да удовлетвори страстта си по момата.

Попът спря за миг с разказа си, но после продължи:

— Отидох при бащата на Димитър, Хаджи Ненчо, личен и богат българин на града ни. Не му стана приятно, че се развалят строежите за задомяване на първородния му син. Все пак, имаше да жени още двама сина и да омъжва две дъщери, но го склоних. Изложих му обстоятелствата, показах му Божия план във всичко това и ви венчахме.

Невена плесна с ръце и извика щастлива:

— Много яко! Изглежда съм голяма красавица тук. Или поне съм оправна жена, пленяваща мъжките сърца. Във времето, в което живях не беше така. Купонче, медальонче, чук и чао. Но там, в бъдещето, е по-добре. Така да знаеш, попе! Само ако

знаех как да се върна, бих го направила на мига.

— Бръщолевеното ти, Невено, става все по-неразбираемо. Ако това, моето го имаш за страст, да ти обадя, че благоверния ти те обича с дива похот! Отнася се към теб като с царица, не дава пращинка да падне на главата ти, но изисква и покорство.

— И къде е сега този митичен герой — съпруга ми? Не е дошъл да се представи, не го виждам да щъка из къщата!

— В момента е по търговия в Одрин. Ако всичко е успешно, ще се върне до две седмици. Дотогава трябва да сме те избавили от лудостта и умопомрачението ти, иначе...

Отец Игнатий изглеждаше вече разгневен, а жената скочи и яростно обясни:

— Умопомрачение викаш? Ще ти докажа, че идвам от друго време. Коя дата сме днес?

— 11 май, 1870-та година.

— Е, ако ти кажа, че на 20 април 1876-та ще избухне въстание срещу турците,

това като какво ще го определиш? Нещо да кажеш или да си чул?

Отец Игнатий пребледня и поседна, за да не падне. Всъщност, поседна не е точната дума. Просто му се подкосиха краката и се свлече на миндера. Пое дъх и си помисли: „Разправям им аз на моите, че това с „Туркия ке падне“ ще се случи, ама те – не та не! Не им се вярвало, значи!“ . Все пак възвърна самообладание и сочейки Невена продума:

— Невено, дъще, като твой духовен наставник ти ЗАБРАНЯВАМ да говориш, с когото и да е за това. Бог отново ме прати на точното място и в точния час. Турците не може да знаят какво им готвим. Така или иначе има шпиони сред нас. А и ние не тръбим публично за намеренията си. Няма никакво значение откъде и как си узнала това. Дори ако наистина си дошла от бъдещето нощес, не споделяй с никого за въстанието и датите. Или очаквай анатема от мен!

— Духовник си бил! Не, ти си не свещеник, а личност, която крие много тайни, отче! Тук взе да ми става интересно.

— Невено, твоята лудост идва точно на място и прозрях следващите ни стъпки. Всичко ще се реши при пристигането на мъжа ти от Одрин. Дотогава ще се държиш и наслаждаваш на положението си като кокона Невена. Нови фусти, разходки по еснафските дюкяни и не е зле да се видиш с даскал Василий.

— Ха! А кой е той?

— А, той е по науките, дъще. И има малка пишка, дето не я развява наляво-надясно. Облекчавала си го и него с ръка...

Отец Игнатий се хвана за устата, защото беше споделил нещо, което бе чул на изповед, а жената видяла смущението му го попита:

— Откъде ги знаеш тези неща, да не се е хвалил даскала в кръчмата?

— Ако беше го сторил щеше да се разчуе. А ако се знаеше мъжът ти, Димитър Хаджията щеше да го намери и убие, а теб да прокуди. Изповядват се миряните, та съм наясно кое-как... Кътам сведенията за себе си и когато се налага и ги впрягам в полезни неща.

.....

Следващите десетина дни, Невена прекара според заръките на отец Игнатий.

Времето, в което се беше озовала така внезапно и окончателно не и допадна и не го хареса. Най-голям дискомфорт и причиняваше липсата на баня и тоалетна с каквито беше свикнала. Чак след това идваше отсъствието на компютрите, смартфоните, пътуванията и модерния начин на живот, който водеше доскоро. Спомняше си всичко. Родителите, детството, училището, студентството, купоните... чак до започването на работа в една юридическа кантора.

Все не можеше да се начуди на невероятното стечение на обстоятелствата; да заспи в XXI в. и да се озове шест години преди избухването на Априлското въстание, през XIX в. Ако оставим това на страна беше и странно как и от един град беше се озовала в друг. Очакваше, че силата или нещото направило това с нея, че ще повтори фокуса и ще я върне обратно. Затова се държеше като гостенка, а не като персона, която

новата среда ще приеме и приюти. Държеше се като наблюдател. За околните - беше напълно полудяла или обладана от дух, който дори отец Игнатий не можа или не искаше да изгони от нея.

Средата, в която се озова беше строго йерархична и неприятно. Околните я виждаха променена, но вярваше, че съпругът ѝ Димитър е човек на място. Той, когато се прибереше, нямаше да позволи никой да се държи зле с нея. Ама не го познаваше той човек.

Даскалът Василий донякъде си представяше бъдещето, което тя му обясняваше фигуративно. Например, беше доволен, че копнежа на неговото поколение се е сбъднал и има българска държава. Обаче, как така, не можа да асимилира, че не е царство! Всички въздигнати образци на държавност, които учителят познаваше бяха царства, княжества и кралства. Невена му разказа и за уредите на бъдещето и нуждата от електричество, за да работят. Даскалът попита дали тая мода иде от Америка или от Париж. Всякакви

картини за прогрес не можеха да покълнат в душата на учителя. Нищо от случило се през тези дните на очакване на Димитър Хаджия не легна на Невена на сърцето.

Единствено и прилягаше сексът, който беше правила с отец Игнатий, който пък странеше сега от нея, като дявол от тамян. Имаше си причини навярно. Но не проумяваше как пред нещо толкова хубаво и хармонично може да има пречки и бариери издигнати от обществени отношения, обети и други условности. Един ден, най-внезапно, Пенка и съобщи, че Димитър Хаджия е изпратил хабер, че приближавал Филибе и до ден ще си е вкъщи.

.....

Димитър подочу новините за полудяването на жена си, от търговци от родния си град, които го пресрещнаха, още преди да си дойде. Кръвта в сърцето му спря, заля го хладна вълна и черни мисли изпълниха сърцето му. Разбираше, че ще се случи нещо лошо и вероятно съдбоносно.

Влятя в къщата си. Не изиска и не забеляза обичайното уважение, оказвано му,

както винаги. Отвори със замах вратата и влезе в стаята при Невена. Стори му се красива и възбуждаща, а не полудяла и отблъскваща. Точно да забрави за черните си мисли и закани, тя заговори:

— Преди да пристъпиш към мен, нека ти обясня, че аз не съм същата...

За Димитър това означаваше само едно: тя беше мърсувала с някой мъж в града. От там беше полудяла! Искаше да си признае, да се разкае и да измоли прошка. Пристъпи рязко напред и удари жена си през лицето с всичка сила. От устата на Невена рухна кръв, а мъжът ѝ я гледаше заплепен и едновременно със злоба, като обидата му не намаляваше. Невена отскочи към близкия ъгъл на стаята и добила кураж от спечеленото разстояние между тях, се опита да заговори, но той я изпревари и закрещя като обезумял:

— Паряснице, посрамила си кръвта и рода ми. Получи само малка част от заслуженото! Веднага да се махаш от дома и очите ми, невернице!

Жената срещу него се опита да обясни:

— Уважаеми Господине, не е това, което Ви се привижда. Може да ви звучи невъроятно, но заспах в ХХI в, а се събудих във вашето време. Невена, която познавахте я няма. Аз съм различна и напълно противоположна. Имам вродена омраза към насилническо – обсебващия тип мъже като вас. Не съществува нещо, с което бихте могъл да ме задържите до себе си, след плесницата, която ми зашлевихте. Напускам тази отвратителна къща намига. Готова съм да срещна съдбата си, която не включва повече вас и вашето влияние.

Димитър Хаджия леко успокоен промълви:

— Да ме прости Господ, ама те взех озлочестена. Но не мога да те приема и полудяла. Скоро ще се мръкне и заптиетата на Кара Али ще зашарят по калдъръма. Сама и в уличките ще станеш тяхна лесна плячка. Моята дума на две не става, но остани и нощес. Напусни утре заран, само с дрехите на гърба си, и с празни ръце, както те приех. Но ако те видя утре по обед тук със собствените си ръце ще те удуша. И ако ми се

изплъзнеш... ще забия кама в гърдата ти, както се наказва прелюбодейка.

Димитър Хаджия се обърна и напусна стаята.

Невена остана сама и обмисляше различни планове за действие. Смрачаваше се. През прозореца наистина забелязва свирепи заптиета, които обикаляха из улиците. Те носеха факли и спираха хора, които пресрещаха за проверка на документите.

Появи се Гинка, носеща подноса с вечерята. Обърна се почитателно към нея:

– Хапнете добре, господарке, нелек път ви чака. Към нас двете с Пенка, винаги сте се отнасяли добре. Пък и харесахме вашия лек характер и чиста душевност. Ще помогнем, с каквото можем сега, когато стигнахте до нашето положение.

По средата на тези думи в стаята влезе и Пенка и помоли Гинка:

— Остави ни, че имаме да говорим нещо важно. Пази отвън и дай знак ако някой се приближи. Не бива никой да чува тази приказка между мен и господарката.

Гинка излезе, а Пенка продължи, като и заговори на „ти“:

— Отец Игнатий ти предлага път за спасение.

— Невероятно – промърмори Невена, – нямате смартфони и чатове, а Игнатий е узнал какво се е случило и даже реагира. Каква завидна скорост на разпространение на клюки...

— Невено, не блуждай, слушай ме и избирай мъдро. Предложението е да те проведя утре тихо и незабележимо до женския метох. Там ще престоиш известно време и ще се замонашиш. Оттам път към светския живот обратно – няма. Но поне, гарантирано ще останеш жива.

— Не съм религиозна, получих светско образование и макар да съзирам ръката на Господ във всичко това, съм решена да напусна града и да се върна във времето, от където съм дошла.

Пенка сякаш не я чу, а добави:

— Отеца предлага и втори път за спасение. Утре заран, ще облечеш моите слугински дрехи за заблуда и ще се скриеш в

гората. Той ще изпрати специален човек, който незабелязано ще те вземе и все едно си негова жена, ще те съпроводи чак до Битоля.

— Добре, това ще го приема. Никой не бива да отказва помощ, когато е към промяна, а тя му се предлага искрено и от доверени хора. Но не искам да се замонашвам.

Невена хапна, отпусна се и заспа. На другата сутрин се обелече като слугиня и се скри в гората до града. Пратеникът на отец Игнатий я откри бързо и тя тръгна с него.

Както става винаги, във всички истории, човек предполага, а Господ разполага.

Запиеета спряха Невна на километър след града, а тя нямаше документи, арестуваха я и я отведоха в конака. Нейният спътник побягна най-позорно. Просто тя попадна по случайност на турски патрул и съдбата отреди тя да се върне окована във Фелибе.

.....

Кара Али вечеряше в харема си.

Беше по-тъмен облак и в необичайно лошо настроение. Преданата служба на султана го беше направила тежък в мислите и припрян в действията. По това време вечеряше обикновено в харема си, а после се забавляваше. Но тази вечер дори не се усмихваше. Плесна с ръце и нареди:

— Всички да напуснат. Само с първата си жена Йълдъз да остана. Искам да се съветвам нещо с нея.

Оставиха ги сами и Али захвана:

— Не случайно си ми първа съпруга. Винаги, когато съм търсил съветите ти, те са били верни и добри. Сега те питам: какво да правя с бунтарката Невена?

Съпругата му го попита:

— Полудялата неверница ли? Чувам, че се опитвала буни раята?

— Същата, я! Сега е в конака и трябва да решим кое ще е най-изгодно за нас.

— Какво казва при разпитите тя, Али?

— На всички разправя за някакъв бунт след шест години, но най-важното, което

твърди тя е, че през 1878 г. тук вече немалко да е турско. Тогава Русия щяла да обяви война на империята и султана и голяма армия щяла да освободи българите.

Йълдъз се удари по челото и извика възмутена:

— Невероятно! И не се свени или страхува да ти ги говори тези гнусни, неверни и безсмислени неща тая гяурска свиня?

— Били исторически факти, които нито аз, нито тя, нито бог можели да променят. Казва, че тези, които го знаят сега щели да спомогнат това да се случи.

— А нейните хора? Какво обяснява мъжът й Димитър Хаджията и близките й?

— Отрекоха се от нея веднага, слава на Аллах! Мълвата за лудостта и вече е плъзнала. Още когато съпругът и се прибрал от Одрин я изгонил от къщата си.

— Това е добре. Значи и да има някаква завера, те не участват в нея а са останали верни поданици на султана. Невена е тази, която трябва да накажем, а други да не държим отговорни.

— И как да го сторим, така че да не я изкараме мъченица и пророчица? Самата тя непрестанно твърди, че е дошла от бъдещето и че никога не е живяла в сегашното време. Може да я имат за луда, но все някой ще и повярва и ще предизвика бунт! Налага се наказанието и да е точно и с мярка.

— За бунт срещу султана, Кара Али, има само едно наказание и то е рязане на глава на дръвника. Предлагам да я посечеш, но не явно, на мегдана и с гръмки обвинения, а тихо и без много свидетели.

— И как ще ни помогне това?

Йълдъз предложи, като недоуточни:

— Това е първия вариант, а другият е Невена да приеме нашата вяра. Приема я и я пращаме в някой от големите хареми в Цариград. Така българската пророчица ще се превърне в турска ханъма. Какво по-добро?

Али поклати глава и добави:

— Ако щеше да приема Аллах или техния бог, би го направила и постъпила в български метох. Няма да се съгласи с тази наша хитрост.

–Тогава се връщаме на първия вариант, Кара Али. Да я слагаме директно на дръвника.

Чак сега, от началото на вечерта, Кара Али се усмихна и се обърна към съпругата си успокоен:

– Умна жена си ти, Йълдъз, затова си ми първа съпруга и те ценя. Истинска перла на харема си ми ти. Както казваш, така и ще направим. Ще отрежем главата на бунтарката още утре заран! Но тихо и без никой да разбере...

.....

Отрязаха главата на Невена на другата сутрин, в мазето на конака. След това глашатаите минаха по улиците на Филибе и прочетоха присъдата й...

Тънката и следа в това време докосна и промени съдбите на много хора, породи безкрайни клюки и догадки в града. Коя наистина беше Невена, защо полудя и какво искаше да каже?

Изминаха почти три години преди

спомена за нея да избледнее и да изчезне. И никой дори не предположи, че нещата, които бе споделила ще се сбъднат.

.....

Кара Али беше убит през 1878 г., докато бягаше за Цариград, а имането, което събира цял живот беше ограбено от бягащи турски войници. Две години преди това по време на Априлското въстание Отец Игнатий застана на страната на бунтовниците и после успя да избяга в Румъния и да се спаси, а даскал Василий се оказа предател и донесе на властите кои са в революционния комитет на Фелибе. Димитър Хаджия се ожени отново, но умря от рак една година преди Русия да обяви война на Турция.

А Невена...